Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

21 päivänä joulukuuta 2021 *

Muutoksenhaku – Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys ja kriisinratkaisu – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisuneuvosto (SRB) – Kriisinratkaisuprosessi, jota sovelletaan, kun yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen antaminen – Liiketoiminnan myynti – Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen – Asetus (EU) N:o 806/2014 – 20 artikla – Lopullisen arvostuksen käsite – Seuraukset – Jälkikäteisestä lopullisesta arvostuksesta kieltäytyminen tai siitä pidättäytyminen – Muutoksenhakukeinot – Kumoamiskanne

Asiassa C-934/19 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 20.12.2019,

Algebris (UK) Ltd, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta),

Anchorage Capital Group LLC, kotipaikka New York (Yhdysvallat),

edustajinaan T. Soames, avocat, R. East, solicitor, N. Chesaites, advocaat, ja D. Mackersie, barrister,

valittajina,

ja jossa muuna osapuolena on

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään J. King, L. Pogarcic Mataija ja E. Muratori, avustajinaan H.-G. Kamann ja L. Hesse, Rechstanwälte, sekä F. Louis, avocat,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: toisen jaoston puheenjohtaja A. Prechal, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi ja N. Wahl (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Kokott,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 8.7.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Algebris (UK) Ltd ja Anchorage Capital Group LLC vaativat valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 10.10.2019 antaman määräyksen Algebris (UK) ja Anchorage Capital Group v. SRB (T-2/19, ei julkaistu, EU:T:2019:741; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta niiden kanteen, jossa ne vaativat unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) väitetyn kieltäytymisen olla toteuttamatta Banco Popular Español SA:n (jäljempänä Banco Popular) jälkikäteistä lopullista arvostusta, mistä ne olivat saaneet tiedon 18.12.2018 päivätyllä kirjeellä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) johdanto-osan 64 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”On tärkeää, että tappiot kirjataan yhteisön kaaduttua. Toimintansa jatkamiseen kykenemättömien yhteisöjen varojen ja velkojen arvostuksen olisi perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin hetkellä, jolloin kriisinratkaisuvälineet otetaan käyttöön. Yhteisön taloudellinen tila ei kuitenkaan saisi arvostuksessa vaikuttaa velkojen arvoon. Asian kiireellisyyden vuoksi kriisinratkaisuneuvostolla olisi oltava mahdollisuus arvostaa toimintansa jatkamiseen kykenemättömän yhteisön varat ja velat pikaisesti. Arvostuksen olisi oltava tilapäinen, ja sitä olisi käytettävä siihen saakka, kun riippumaton arvostus on tehty.”

3 Asetukseen N:o 806/2014 sisältyy 20 artikla, jonka otsikko on ”Arvostus kriisinratkaisua varten” ja jossa säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

2. Jollei 15 kohdasta muuta johdu, arvostus on katsottava lopulliseksi, jos kaikki 1 ja 4–9 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.

3. Jos 1 kohdan mukainen riippumaton arvostus ei ole mahdollinen, kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen tämän artiklan 10 kohdan mukaisesti.

4. Arvostuksen tavoitteena on sellaisen 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen arvon arvioiminen, joka täyttää 16 ja 18 artiklassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

5. Arvostuksen tarkoituksena on oltava se, että

a) se tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset;

b) se tuottaa tietoa, jos kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, perustellun päätöksen tekemiseksi 2 artiklassa tarkoitettua yhteisöä koskevan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta;

c) se tuottaa tietoa kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuudesta sekä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;

– –

g) se kaikissa tapauksissa varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon sovellettaessa kriisinratkaisuvälineitä tai käytettäessä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

6. [Euroopan] unionin valtiontukikehyksen soveltamista rajoittamatta arvostuksen on soveltuvin osin perustuttava varovaisiin oletuksiin, mukaan lukien maksukyvyttömyysaste ja tappioiden laajuus. Arvostuksessa ei saa olettaa mitään mahdollista 2 artiklassa tarkoitetulle yhteisölle tulevaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea, keskuspankin hätärahoituksena antamaa maksuvalmiusapua taikka keskuspankin antamaa maksuvalmiusapua, joka annetaan epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin siitä ajankohdasta alkaen, jona kriisinratkaisutoimi toteutetaan tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytetään. – –

– –

7. Arvostusta on täydennettävä seuraavilla 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön kirjanpidosta saatavilla tiedoilla:

a) päivitetty tase ja selvitys 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön rahoitusasemasta;

b) analyysi ja arvio varojen kirjanpitoarvosta;

c) luettelo 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön kirjanpidosta ilmenevistä taseeseen kirjatuista ja taseen ulkopuolisista maksamattomista veloista sekä merkinnät vastaavista luotoista ja 17 artiklan mukaisesta saamisten etusijajärjestyksestä.

– –

9. Arvostuksessa on ilmoitettava velkojien jaottelu luokkiin niiden saamisten 17 artiklan mukaisen etusijajärjestyksen mukaisesti, ja arvioitava kohtelu, joka kunkin osakkeenomistajien ja velkojien luokan olisi ennakoitu saavan, jos 2 artiklassa tarkoitettu yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Mainittu arviointi ei saa vaikuttaa 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitetun periaatteen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, soveltamiseen.

10. Jos kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia tai jos sovelletaan 3 kohtaa, on tehtävä tilapäinen arvostus. Tilapäisen arvostuksen on oltava 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen ja, siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista, 1, 7 ja 9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun tilapäiseen arvostukseen on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten sekä asianmukaiset perustelut.

11. Arvostus, joka ei ole kaikkien 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi, kunnes 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö on tehnyt arvostuksen, jossa on noudatettu täysin kaikkia kyseisissä kohdissa säädettyjä vaatimuksia. Tämä jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on tehtävä niin pian kuin se on käytännössä mahdollista. Se voidaan tehdä erillään 16, 17 ja 18 kohdassa tarkoitetusta arvostuksesta, tai sama riippumaton henkilö voi tehdä kummatkin arvostukset samanaikaisesti siten, että arvostukset kuitenkin ovat toisistaan erilliset.

Jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tarkoituksena on

a) varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa;

b) tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi tämän artiklan 12 kohdan mukaisesti.

12. Jos jälkikäteen suoritettavassa lopullisessa arvostuksessa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen nettoarvo arvioidaan korkeammaksi kuin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen

a) käyttää valtuuksiaan lisätä niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä;

b) ohjeistaa omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä suorittamaan uuden vastikemaksun varojen, oikeuksien tai velkojen osalta kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien osalta kyseisten instrumenttien omistajille.

13. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, 10 ja 11 kohdan mukaisesti tehty tilapäinen arvostus on kriisinratkaisuneuvostolle pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista, myös ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia ottamaan toimintansa jatkamiseen kykenemätön laitos määräysvaltaansa, tai päättää käyttää kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

14. Kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa ja ylläpitää järjestelyjä sen varmistamiseksi, että 27 artiklan mukaisen velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamiseksi tehtävä arviointi ja tämän artiklan 1–15 kohdassa tarkoitettu arvostus perustuvat mahdollisimman ajantasaiseen ja kattavaan tietoon kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista ja veloista.

15. Arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä. Itse arvostukseen ei voida hakea muutosta erikseen, mutta siihen voidaan hakea muutosta yhdessä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen kanssa.

16. Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö tekee arvostuksen mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen tai -toimien toteuttamisen jälkeen. Kyseinen arvostus on tehtävä erillään 1–15 kohdan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta.

17. Edellä olevan 16 kohdan mukaisessa arvostuksessa on määritettävä

a) se, miten osakkeenomistajia ja velkojia tai asiaankuuluvia talletussuojajärjestelmiä olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi tai -toimet on toteutettu, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn kriisinratkaisutoimen toteuttamista koskevan päätöksen tekemisen ajankohtana;

b) se, miten osakkeenomistajia ja velkojia on tosiasiallisesti kohdeltu kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kriisinratkaisun yhteydessä; ja

c) se, eroaako tämän kohdan a alakohdassa tarkoitettu kohtelu tämän kohdan b alakohdassa tarkoitetusta kohtelusta.

_ _”

Asian tausta

4 Asian tausta on esitetty valituksenalaisen määräyksen 1–20 kohdassa, ja se voidaan nyt vireillä olevan menettelyn tarpeisiin tiivistää seuraavasti.

5 Valittajat Algebris (UK) ja Anchorage Capital Group ovat sijoitusrahastojen hoitajia, joilla oli Banco Popularin erityyppisiä pääomainstrumentteja, kun viimeksi mainittua koskeva kriisinratkaisumääräys annettiin asetuksen N:o 806/2014 perusteella.

6 Kriisinratkaisupäätöksen tekemistä varten suoritettiin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukainen Banco Popularin arvostus. Tätä varten laadittiin aluksi kaksi selvitystä.

7 SRB laati 5.6.2017 päivätyn ensimmäisen selvityksen (jäljempänä ensimmäinen arvostuskertomus) kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan nojalla, ja sen tarkoituksena oli tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyivätkö kriisinratkaisun edellytykset, jotka määritellään kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa.

8 Riippumaton asiantuntija laati 6.6.2017 päivätyn toisen selvityksen (jäljempänä toinen arvostuskertomus) asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Tämän arvostuksen tavoitteena oli ensinnäkin Banco Popularin varojen ja velkojen arvon arvioiminen, sen arvioiminen, miten osakkeenomistajia ja velkojia olisi kohdeltu, jos kyse olisi ollut tavanomaisesta maksukyvyttömyysmenettelystä, sekä niiden tekijöiden yksilöiminen, joiden perusteella voidaan tehdä siirrettäviä osakkeita ja oikeuksia koskeva päätös ja joiden perusteella SRB voi määrittää, mitkä ovat liiketoiminnan myynnin kaupalliset ehdot.

9 SRB teki 7.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/08, joka koski Banco Populariin kohdistettua kriisinratkaisumääräystä (jäljempänä kriisinratkaisupäätös). Samana päivänä annettiin Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä annettu Euroopan komission päätös (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15). Myöskin samana päivänä Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, jäljempänä FROB) toteutti kriisinratkaisupäätöksen täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet.

10 Kriisinratkaisupäätöksen 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Banco Populariin sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti siten, että oma pääoma siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen suoritetaan välittömästi ennen liiketoiminnan myynnin toteuttamista. ”

11 Kriisinratkaisupäätöksen 6 artikla, joka koskee oman pääoman instrumenttien alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä, sisältää 1 kohdan, jonka mukaan SRB päättää pääasiallisesti

a) tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johtaa Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen;

b) muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joita kutsutaan nimellä ’uudet osakkeet I’;

c) tehdä ’uusien osakkeiden I’ nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautuu, mikä johtaa kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen;

d) muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä ’uudet osakkeet II’.

12 Kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostuskertomukseen, jota tukevat Espanjan FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

13 SRB määräsi myös kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 5 kohdassa, että ”uudet osakkeet II” siirretään Banco Santander SA:lle vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta, ja täsmensi, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

14 Valittajat nostivat 17.8.2017 unionin yleisessä tuomioistuimessa kanteen, joka rekisteröitiin asianumerolla T-570/17 ja jolla ne vaativat kriisinratkaisupäätöksen kumoamista. Ne nostivat samana päivänä myös kanteen, joka rekisteröitiin asianumerolla T-575/17 ja jolla ne vaativat päätöksen 2017/1246 kumoamista.

15 SRB vastaanotti 14.6.2018 riippumattoman asiantuntijan lopullisen selvityksen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 ja 17 kohdassa säädetystä arvostuksesta, jonka tarkoituksena on määrittää, olisiko Banco Popularin osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn (jäljempänä kolmas arvostuskertomus).

16 SRB lähetti 2.8.2018 riippumattomalle asiantuntijalle seuraavan kirjeen:

”Oikeudellisten puitteiden huolellisen tarkastelun jälkeen SRB katsoo Banco Popularin kriisinratkaisun olosuhteiden perusteella, ettei ole tarpeen toteuttaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa tarkoitettua jälkikäteistä lopullista arvostusta erityisesti siltä osin kuin tällaisen arvostuksen toteuttamisella ei voi olla vaikutusta Banco Popularin luovuttamiseen Banco Santanderille, sillä Banco Popularin markkinahinta yhteisönä on määritetty luovuttamalla se avoimessa, oikeudenmukaisessa ja läpinäkyvässä menettelyssä.”

17 SRB julkaisi 7.8.2018 ilmoituksen, ”joka koskee [sen] 2. elokuuta 2018 antamaa tiedoksiantoa sen alustavasta päätöksestä siitä, onko sellaisille osakkeenomistajille ja velkojille tarpeen myöntää korvaus, joihin Banco Popular[ia] koskevat kriisinratkaisutoimet ovat vaikuttaneet, ja menettelyn käynnistämistä oikeudesta tulla kuulluksi (SRB/EES/2018/132)” (EUVL 2018, C 277 I, s. 1), ja liitti ilmoitukseen kolmannen arvostuskertomuksen. Se totesi siinä seuraavaa:

”[Kolmannesta arvostuskertomuksesta] ilmenee, että ei ole eroa kyseeseen tulevien osakkeenomistajien ja velkojien tosiasiallisen kohtelun ja sen kohtelun välillä, jota he olisivat saaneet, jos laitos olisi läpikäynyt tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn kriisinratkaisun ajankohtana. Edellä mainittu huomioon ottaen SRB päättää alustavasti tiedoksiannolla, että korvauksen maksamista ei vaadita kyseeseen tuleville osakkeenomistajille ja velkojille – –

Voidakseen tehdä lopullisen päätöksensä siitä, onko korvaus maksettava, SRB pyytää tiedoksiannolla kyseeseen tulevia osakkeenomistajia ja velkojia ilmaisemaan kiinnostuksensa käyttää oikeuttaan tulla kuulluksi SRB:n edellä mainitun alustavan päätöksen osalta noudattamalla kuulemismenettelyä – –”

18 Banco Santanderista tuli sulautumisen johdosta 28.9.2018 Banco Popularin yleisseuraannon saaja. FROB antoi tässä yhteydessä suostumuksensa toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta saatujen Banco Popularin uusien osakkeiden siirtämiselle Banco Santanderille.

19 Valittajat ilmoittivat SRB:lle 3.10.2018 osoittamassaan kirjeessä, että ensimmäinen ja toinen arvostuskertomus olivat tilapäisiä, ja muistuttivat, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan mukaan ”jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on tehtävä niin pian kuin se on käytännössä mahdollista”. Ne totesivat, ettei SRB ollut ilmoittanut, milloin kyseisten kertomusten lopulliset versiot olisivat saatavilla, ja että ne olivat saaneet Espanjan lehdistöltä tiedon SRB:n unionin yleiselle tuomioistuimelle lähettämästä kirjeestä, jonka mukaan Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta ei toteuteta. Ne pyysivät SRB:tä

ensinnäkin vahvistamaan tämän tiedon, toiseksi julkaisemaan kyseisen kirjeen tai toimittamaan niille jäljennöksen kyseisestä kirjeestä ja kolmanneksi ilmoittamaan perustelut päätökselle olla toteuttamatta jälkikäteistä lopullista arvostusta.

20 SRB julkaisi 16.10.2018 internetsivustollaan tämän tuomion 16 kohdassa mainitun 2.8.2018 päivätyn kirjeen.

21 SRB vastasi 25.10.2018 päivätyllä kirjeellä valittajien 3.10.2018 päivättyyn kirjeeseen. Se totesi ensinnäkin, ettei se voinut kommentoida, julkaista tai paljastaa unionin yleiselle tuomioistuimelle vireillä olevan menettelyn yhteydessä toimitettuun asiakirjaan sisältyvää tietoa. Toiseksi valittajien vaatimuksesta esittää niille perustelut, joiden vuoksi SRB oli päättänyt olla toteuttamatta jälkikäteistä lopullista arvostusta, se ilmoitti niille 2.8.2018 päivätyn ja riippumattomalle asiantuntijalle osoitetun kirjeen julkaisemisesta internetsivustollaan.

22 Valittajat muistuttivat SRB:lle 16.11.2018 osoittamassaan kirjeessä 3.10.2018 päivätyn kirjeensä sisällöstä. Ne riitauttivat myös SRB:n 25.10.2018 niille antaman vastauksen sisällön katsoen sen laiminlyöneen perusteluvelvollisuutensa erityisesti siltä osin kuin se oli vedonnut vireillä olevaan oikeudenkäyntiin kieltäytyäkseen ilmoittamasta unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta kirjeestä tai sen sisällöstä, minkä lisäksi ne riitauttivat sen, että SRB viittasi 2.8.2018 päivätyn kirjeen sisältöön. Valittajat totesivat, että vaikka SRB oli kieltäytynyt vahvistamasta tai kiistämästä nimenomaisesti sitä, oliko se päättänyt olla toteuttamatta ensimmäisen ja toisen arvostuskertomuksen jälkikäteistä lopullista versiota, ne pitivät kyseistä 2.8. päivättyä kirjettä lisävahvistuksena siitä, että SRB oli päättänyt olla tekemättä tällaista versiota. Ne lisäsivät, että jos näin olisi, tämä merkitsisi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan rikkomista. Ne täsmensivät myös, ettei voitu katsoa, että mainittu kirje oli ”julkaistu” SRB:n internetsivustolla, koska ne olisivat voineet tutustua siihen vain käyttämällä hakusanaa ”Deloitte”. Ne päätyivät siihen lopputulokseen, että kyseinen kirje ei täyttänyt perusteluvelvollisuutta. Valittajat pyysivät SRB:tä vahvistamaan niille nimenomaisesti, että se oli tehnyt päätöksen olla toteuttamatta kyseisten arvostuskertomusten jälkikäteistä lopullista versiota, ja tässä tapauksessa toimittamaan niille jäljennöksen kyseisestä päätöksestä.

23 SRB vastasi 16.11.2018 päivättyyn valittajien kirjeeseen 18.12.2018 päivätyllä kirjeellä. Se muistutti niiden 3.10.2018 päivätyistä vaatimuksista ja 25.10.2018 päivättyyn kirjeeseensä sisältyneestä vastauksesta. Se totesi, että valittajat olivat 16.11.2018 päivätyssä kirjeessään toistaneet pyyntönsä siitä, että se vahvistaisi tehneensä päätöksen olla toteuttamatta ensimmäisen ja toisen arvostuskertomuksen jälkikäteistä lopullista versiota. Se muistutti, että sen 25.10.2018 päivätty kirje sisälsi selvästi sen tätä koskevan kannan, ja viittasi riippumattomalle asiantuntijalle osoitettuun kirjeeseen, jossa esitettiin syyt, joiden vuoksi jälkikäteistä lopullista arvostusta ei toteutettaisi.

24 SRB totesi 25.10.2018 päivätyssä kirjeessään täyttäneensä SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuutensa, koska se viittasi kyseiselle asiantuntijalle osoitettuun kirjeeseen, joka itsessään sisälsi perustelut sen päätökselle olla toteuttamatta jälkikäteistä lopullista arvostusta. Se totesi, että valittajat saattoivat olla eri mieltä näistä perusteluista mutta että tämä ei merkinnyt sitä, ettei sen kirjettä olisi perusteltu. Lopuksi se kiisti valittajien väitteet, joiden mukaan riippumattomalle asiantuntijalle osoitettua kirjettä ei ollut julkaistu sen internetsivustolla.

Oikeudenkäyntimenettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

25 Valittajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.1.2019 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa ne vaativat kumoamaan ”SRB:n 18.12.2018 päivätyllä ensimmäisellä kirjeellä tiedoksi annetun päätöksen olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta”.

26 Unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisella määräyksellä jättänyt kanteen tutkimatta sillä perusteella, ettei valittajilla ollut asiavaltuutta, koska SRB:n päätös olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta ei koskenut niitä suoraan, sillä kyseisellä päätöksellä ei ollut oikeusvaikutuksia, jotka olisivat voineet vaikuttaa niiden oikeusasemaan.

27 Unionin yleinen tuomioistuin on tässä yhteydessä katsonut aluksi, että kun otetaan huomioon SRB:n esittämä oikeudenkäyntiväite, joka koskee valittajien puuttuvaa asiavaltuutta, on tutkittava ensin, vaikuttiko viimeksi mainittujen oikeusasemaan päätös olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta ja olla maksamatta siitä mahdollisesti johtuvaa korvausta.

28 Esitettyään asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 ja 12 kohdan sisällön unionin yleinen tuomioistuin totesi, että jälkikäteisellä lopullisella arvostuksella on kaksi tavoitetta. Se totesi, etteivät valittajat väitä, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan a alakohdassa tarkoitettua ensimmäistä tavoitetta eli tavoitetta varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa, sovellettaisiin nyt käsiteltävässä asiassa.

29 Se on täsmentänyt, että kriisinratkaisupäätöksen mukaisesti Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämisen johdosta kaikki Banco Popularin osakkeet oli siirretty Banco Santanderille käyttäen liiketoiminnan myyntiä kriisinratkaisuvälineenä. Se on päätellyt tästä, että Banco Santanderin oli varmistettava, että kaikki mahdollisesti aiheutuneet tappiot otetaan huomioon kirjanpidossa Banco Popularin varoja ja velkoja konsolidoitaessa.

30 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan b alakohdassa tarkoitetusta toisesta tavoitteesta, joka muodostuu tietojen tuottamisesta perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi, unionin yleinen tuomioistuin on korostanut, että tätä säännöstä on luettava kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdan valossa, jossa säädetään, että jos jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen päätteeksi tästä arvostuksesta johtuva arviointi on korkeampi kuin tilapäisestä arvostuksesta johtuva, SRB voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen joko lisää niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä, tai ohjeistaa omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä suorittamaan uuden vastikemaksun kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle.

31 Koska viimeksi mainitussa säännöksessä mainitaan nimenomaisesti tilanteet, joissa saatavien arvoa lisäämällä tai täydentävällä vastikemaksulla voidaan myöntää korvaus jälkikäteisen lopullisen arvostuksen jälkeen eli ainoastaan silloin, kun yhteisöönsovellettu kriisinratkaisumääräys koskee joko asetuksen N:o 806/2014 27 artiklassa tarkoitettua velkakirjojen arvon alaskirjausta tai kyseisen asetuksen 25 artiklassa mainittua omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä taikka mainitun asetuksen 26 artiklassa tarkoitettua varojen erottelua, unionin yleinen tuomioistuin on huomauttanut, että näitä kriisinratkaisuvälineitä ei ole

sovellettu nyt käsiteltävässä asiassa, koska Banco Popularin osalta toteutettu kriisinratkaisuväline oli asetuksen N:o 806/2014 24 artiklassa säädetty liiketoiminnan myynti ja että tämä väline oli johtanut Banco Popularin myyntiin kokonaisuudessaan Banco Santanderille.

32 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen todennut, että Banco Populariin sovellettu liiketoiminnan myynti ei kuulu asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdassa tarkoitettuihin tapauksiin, joissa korvaus voidaan maksaa jälkikäteisen lopullisen arvostuksen johdosta, ja lisäksi, että kyseisessä säännöksessä ei sallita korvauksen maksamista sellaisen yhteisön entisille osakkeenomistajille ja velkojille, jonka pääomainstrumentit on täysin muunnettu, alaskirjattu ja siirretty kolmannelle osapuolelle.

33 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt valittajien väitteen, jonka mukaan jälkikäteisen lopullisen arvostuksen puuttuminen voisi vaikuttaa niiden edustamien rahastojen tilanteeseen, koska siitä seuraisi, että niiden ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien ja toissijaisen pääoman instrumenttien arvon takaisinoston taikka Banco Santanderin maksaman vastikkeen korottamisen tutkiminen on pois suljettu.

34 Se on katsonut, että tällä väitteellään valittajat ovat lähinnä väittäneet, että jos Banco Popularin jälkikäteinen lopullinen arvostus toteutettaisiin, ne voisivat vaatia saataviensa takaisinostoa tai Banco Santanderin maksaman vastikkeen arvon korottamista, ja todennut, ettei tällainen väite voi menestyä, koska Banco Popularin kriisinratkaisun yhteydessä ensisijaisen lisäpääoman instrumentit oli muunnettu osakkeiksi, kokonaisuudessaan alaskirjattu ja mitätöity, ja toissijaisen pääoman instrumentit oli muunnettu, alaskirjattu ja siirretty kokonaisuudessaan Banco Santanderille. Se on päätellyt tästä, että Banco Popularin entiset osakkeenomistajat olivat menettäneet asemansa osakkeenomistajina kriisinratkaisupäätöksen antamisen johdosta.

35 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen katsonut, että koska oli käytetty Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia ja sittemmin tämän käyttämisen vuoksi kaikki osakkeet oli siirretty Banco Santanderille, valittajat eivät enää olleet pääomainstrumenttien haltijoita niin, että ne voisivat saada tässä asemassaan korvauksen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdan perusteella, ja etteivät valittajat siten voineet väittää, että SRB:n päätös olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta koskisi niitä suoraan, koska ne eivät voineet saada mitään korvausta tämän säännöksen perusteella. Se on päätellyt tästä, että SRB:n päätöksellä olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta ei ollut sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voisivat vaikuttaa valittajien oikeusasemaan.

36 Valittajien väitteiden hylkäämiseksi unionin yleinen tuomioistuin on täsmentänyt, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdassa säädetty kolmas arvostuskertomus ja kyseisen asetuksen 20 artiklan 11 kohdassa mainittu jälkikäteinen lopullinen arvostus on erotettava toisistaan, koska kolmannen arvostuskertomuksen tavoitteena on määrittää, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisumenettelyn kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, ja olisiko heille mahdollisesti myönnetty korvaus. Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että vaikka valittajilla olisi mahdollisesti oikeus korvaukseen kolmannen arvostuskertomuksen perusteella, ne eivät voineet vaatia sitä jälkikäteisen lopullisen arvostuksen perusteella.

37 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen katsonut, että SRB:n päätös olla toteuttamatta Banco Popularin jälkikäteistä lopullista arvostusta ei koskenut valittajia suoraan, koska kyseisellä päätöksellä ei ollut oikeusvaikutuksia, jotka olisivat voineet vaikuttaa niiden oikeusasemaan.

Asianosaisten lausumat

38 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen määräysosan

– velvoittaa SRB:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut, niille ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet kulut mukaan lukien, ja

– tunnustaa niiden asiavaltuuden ensimmäisessä oikeusasteessa.

39 SRB vaatii, että unionin tuomioistuin

– ensisijaisesti jättää valituksen tutkimatta tai joka tapauksessa hylkää sen perusteettomana

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen tai

– ainakin hylkää ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen, jos se päätetään ratkaista, ja

– velvoittaa valittajat korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä ja unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja toissijaisesti määrää, että valituksesta aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Valituksen tarkastelu

40 Valittajat vetoavat valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen. Ensimmäisellä valitusperusteellaan ne väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei ottanut huomioon asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan kahden ensimmäisen virkkeen seurauksia, ja se on loukannut omaisuudensuojaa. Toisella valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdan a alakohtaa ja loukannut syrjintäkiellon periaatetta.

Tutkittavaksi ottaminen

41 SRB:n mukaan valitus on jätettävä tutkimatta unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan nojalla siltä osin kuin se perustuu uusiin oikeudellisiin perusteisiin. SRB epäilee myös valittajien mahdollisuutta toimia niiden rahastojen nimissä, joita ne väittävät edustavansa.

42 Nämä väitteet eivät voi menestyä.

43 Ensinnäkin on muistutettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta ilmenee, että valitusperusteiden on perustuttava unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn liittyviin perusteluihin. Lisäksi työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan mukaan muutoksenhaussa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin tuomioistuin on siten valitusasioissa toimivaltainen arvioimaan

ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, joka on tehty ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyistä perusteista ja perusteluista (määräys 21.7.2020, Abaco Energy ym. v. komissio, C-436/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:606, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Toisin kuin SRB väittää, valittajat riitauttavat kahdella valitusperusteellaan unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen siltä osin kuin ne katsovat, että jälkikäteinen lopullinen arvostus oli pakollinen ja että SRB:n kieltäytymisellä toteuttamasta sitä oli oikeusvaikutuksia, jotka muuttivat niiden oikeudellista asemaa Banco Popularin joukkovelkakirjoja omistavien sijoitusrahastojen hoitajina.

45 Tältä osin on täsmennettävä, että kysymys yhtäältä omaisuudensuojan väitetystä loukkaamisesta ja toisaalta yhdenvertaisen kohtelun periaatteen oletetusta loukkaamisesta on ainoastaan seurausta unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan arvostelusta ja näin ollen näistä kahdesta valitusperusteesta. Mainitut valitusperusteet eivät siten ole uusia perusteita (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, Tomana ym. v. neuvosto ja komissio, C-330/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:601, 35 kohta).

46 Toiseksi SRB:n esille ottamaan kysymykseen siitä, toimivatko valittajat pätevästi rahastojen nimissä, ei liity konkreettisia seikkoja, jotka kyseenalaistaisivat viimeksi mainittujen esiin tuoman aseman.

47 Valitus on näin ollen otettava tutkittavaksi.

Valitusperusteiden tarkastelu

48 Valitusperusteet on tutkittava yhdessä siltä osin kuin valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei ole ottanut huomioon asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan kahden ensimmäisen virkkeen seurauksia, ja se on tulkinnut virheellisesti kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdan a alakohtaa. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin katsonut valituksenalaisessa määräyksessä perustellusti, että nämä säännökset liittyivät läheisesti toisiinsa. Tämän jälkeen on tarvittaessa käsiteltävä kysymystä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artiklan väitetystä rikkomisesta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta.

Asianosaisten lausumat

49 Valittajat toteavat ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei tutkinut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan perinpohjaisia seurauksia. Vaikka unionin yleinen tuomioistuin on viitannut tähän säännökseen kokonaisuudessaan, se on tämän jälkeen jättänyt mainitsematta sen kaksi ensimmäistä virkettä ja tutkinut yksinomaan sen a ja b alakohdassa olevien seikkojen merkitystä. Niistä ilmenee kuitenkin selvästi ja nimenomaisesti, että tilapäistä arvostusta on seurattava jälkikäteinen lopullinen arvostus, joka on tehtävä ”niin pian kuin se on käytännössä mahdollista”. Kyseessä on ehdoton lakisääteinen velvollisuus, joka ei edellytä erityisten olosuhteiden toteamista, kuten erityisten kriisinratkaisuvälineiden käyttöä tai a ja b alakohdassa mainittujen tavoitteiden toteamista. Mainitun säännöksen selvä merkitys on siis se, että jälkikäteistä lopullista arvostusta edellytetään kaikissa olosuhteissa, joissa SRB tukeutuu tilapäiseen arvostukseen tilanteen kiireellisyyden vuoksi.

50 Tämä pakottava velvollisuus on valittajien mukaan looginen, kun otetaan huomioon tilapäisten arvostuskertomusten puitteissa määrätyt merkittävät poikkeukset sekä asetuksella N:o 806/2014 SRB:lle myönnetyt ankarat ja erittäin laajat pakkolunastusta koskevat valtuudet. Viimeksi mainittu voi siis kyseisen asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaan vapautua noudattamasta kyseisen asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdassa asetettuja vaatimuksia hätätilanteissa ja olla noudattamatta kyseisen artiklan 1 kohdan edellytyksiä, joiden mukaan viranomaisista riippumaton henkilö tekee oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen, vain siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista.

51 Saman asetuksen 20 artiklan 7 kohta on myös hyvin tärkeä arvostusten kannalta, sillä siinä säädetään velvollisuudesta täydentää arvostusta päivitetyllä taseella ja selvityksellä kyseessä olevan yhteisön rahoitusasemasta, analyysillä ja arviolla varojen kirjanpitoarvosta ja luettelolla kyseisen yhteisön kirjanpidosta ilmenevistä taseeseen kirjatuista ja taseen ulkopuolisista maksamattomista veloista sekä merkinnöillä vastaavista luotoista ja saamisten etusijajärjestyksestä. Koska lisäksi tilapäiseen arvostukseen on asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan toisen alakohdan mukaan sisällyttävä puskuri lisätappioita varten, tilapäinen arvostus on joka tapauksessa erilainen ja todennäköisesti alhaisempi kuin lopullinen arvostus.

52 Riippumaton asiantuntija oli itse toisessa arvostuskertomuksessa kehottanut SRB:tä toimimaan varovaisesti kyseisen arvostuskertomuksen käyttämisessä ilmoittamalla selvästi puutteet, koska se oli laadittu vain kahdessa viikossa alun perin sovitun kuuden viikon sijasta ilman, että asiantuntijalla olisi ollut mahdollisuutta tutustua tiettyihin olennaisiin tietoihin tai mahdollisuutta keskustella mainitun kertomuksen päätelmistä johdon, tilintarkastajien, hallintoneuvoston jäsenten ja muiden Banco Popularin hyvin tuntevien henkilöiden kanssa.

53 Valittajien mukaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1–9 kohdassa säädetyt edellytykset on asetettu SRB:lle, jotta tämä voi valvoa, että suoritetut arvostukset ovat riittävän vakaita ja että omaisuudensuojaa kunnioitetaan. Tästä syystä poikkeus näiden edellytysten noudattamisesta sallitaan vain hätätilanteissa. Jos jälkikäteistä lopullista arvostusta ei tehdä niin pian kuin se on käytännössä mahdollista, arvostuskertomukset pysyvät tilapäisinä ja nämä edellytykset – ja erityisesti edellytys, että riippumaton henkilö suorittaa oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen – jäävät hartaiksi toiveiksi.

54 Unionin yleisen tuomioistuimen päättely, jossa käsitellään asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohtaa niin kuin sitä olisi tulkittava suhteessa sen a ja b alakohdassa ja 20 artiklan 12 kohdassa oleviin seikkoihin, vaikuttaa paitsi kysymykseen siitä, milloin korvaus on myönnettävä, myös siihen, milloin jälkikäteinen lopullinen arvostus on toteutettava.

55 Unionin yleinen tuomioistuin päättelee tästä lähinnä, että pakkolunastuksen kohteena olevat osapuolet voivat valittajien tavoin riitauttaa sen, ettei jälkikäteistä lopullista arvostusta toteutettu, ainoastaan silloin, kun ne voivat saada mainitun asetuksen 20 artiklan 11 kohdan b alakohdan mukaisen korvauksen, ja että korvaus on maksettava kyseisen säännöksen nojalla vasta, kun sovelletussa kriisinratkaisumääräyksessä on käytetty asetuksen N:o 806/2014 27 artiklan mukaista velkakirjojen arvon alaskirjausta, kyseisen asetuksen 25 artiklan mukaista omaisuudenhoitoyhtiötä taikka kyseisen asetuksen 26 artiklan mukaista varojen erottelua.

56 Tästä seuraa, että osakkeenomistajilla ja velkojilla ei ole asiavaltuutta ja nyt käsiteltävän asian kaltaisissa olosuhteissa on vaikea kuvitella, että muilla osapuolilla kuin pakkolunastuksen kohteena olevilla osakkeenomistajilla ja velkojilla voisi olla asiavaltuus riitauttaa jälkikäteisen

lopullisen arvostuksen puuttuminen. SRB voi siis unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan perusteella tukeutua ensimmäiseen ja toiseen arvostuskertomukseen, jotka ovat tilapäisiä, hyvin epätäydellisiä ja äärimmäisen epäluotettavia.

57 Valittajat riitauttavat myös päätelmän, jonka mukaan pakkolunastuksen kohteena olevat velkojat voivat saada korvauksen nostamalla virheellisestä kriisinratkaisupäätöksestä kumoamiskanteen tai vahingonkorvauskanteen, joka perustuu siihen, että ensimmäinen ja toinen arvostuskertomus ovat epätäydellisiä. Unionin lainsäätäjä on säätänyt tältä osin turvamekanismista eli velvollisuudesta toteuttaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan mukaisesti jälkikäteinen lopullinen arvostus, jolla voidaan paremmin määrittää asianomaisissa olosuhteissa maksettavan vahingonkorvauksen määrä, koska riippumattomalla arvioijalla on oikeus tutustua kaikkiin asian kannalta merkityksellisiin tietoihin, mikä ei todennäköisesti olisi mahdollista velkojille edellä mainitun kaltaisen kanteen yhteydessä.

58 Jälkikäteinen lopullinen arvostus vahvistaa valittajien mukaan hyvin todennäköisesti Banco Popularin arvostuksen virheellisyyden ja sen, että valittajien velkakirjojen arvon alaskirjaus oli joko tarpeeton tai ylimitoitettu, mikä olisi johtanut ainakin sellaiseen kriisinratkaisupäätökseen, joka edellyttäisi hyvin erilaisia myyntiehtoja.

59 Vaikka SRB päättäisi tämän jälkikäteisen lopullisen arvostuksen jälkeen olla suorittamatta korvausta valittajille ostamalla takaisin niiden velkakirjat, SRB:n päätös ja mahdollisesti kyseisen asetuksen 20 artiklan 15 kohtaan perustuva lopullinen arvostus voitaisiin joka tapauksessa riitauttaa nostamalla kumoamiskanne, laiminlyöntikanne tai SEUT 340 artiklaan perustuva sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskeva kanne.

60 Näiden konkreettisten mahdollisuuksien menettämisellä on välittömiä vaikutuksia valittajien oikeusasemaan, joten päätös, jonka kumoamista ne vaativat, koskee niitä suoraan.

61 Valittajat riitauttavat vastauskirjelmässään ensinnäkin sen, miten SRB on tulkinnut lisätappioita varten tarkoitetun puskurin tehtävää. Toiseksi SRB:n päätelmä, jonka mukaan jälkikäteistä lopullista arvostusta ei vaadita, koska valittajilla oli käytettävissään lainmukaisesti järjestetyn tarjouspyyntömenettelyn päätteeksi saatu myyntihinta, on kehäpäätelmä, sillä toisessa arvostuskertomuksessa ilmaistu arvo oli pohjana kyseiselle myyntihinnalle.

62 Toisessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on joka tapauksessa virheellisesti katsonut, ettei päätös, jonka kumoamista ne vaativat, koskenut niitä suoraan.

63 Unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt tämän päätelmän tueksi kaksi perustelua, jotka molemmat perustuvat asetuksen N:o 806/2014 säännösten virheelliseen tulkintaan ja joista ensimmäinen koskee sitä, että kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohtaa sovelletaan vain silloin, kun SRB käyttää velkakirjojen arvon alaskirjausta, omaisuudenhoitoyhtiötä tai varojen erottelua, joista mitään ei ole käytetty nyt käsiteltävässä asiassa, ja joista toinen koskee sitä, että kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdassa ei säädetä korvauksesta sellaisen yhteisön entisille osakkeenomistajille ja velkojille, jonka pääomainstrumentit on kokonaisuudessaan muunnettu, alaskirjattu ja luovutettu kolmansille.

64 Ensinnäkin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan a alakohdassa viitataan nimenomaisesti ”kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvo[on], jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä”. Kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on

määritelty kyseisessä asetuksessa valittajien hallussa olleiden joukkovelkakirjojen kaltaisiksi. Sitä, että tätä säännöstä voidaan soveltaa niihin, ei siis voida kiistää. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut tätä seikkaa eikä ottanut valituksenalaisessa määräyksessä mitenkään huomioon ilmaisun ”kyseeseen tulevat pääomainstrumentit” merkitystä.

65 Valittajien mukaan pitää paikkansa, että nyt käsiteltävässä asiassa ei ole käytetty velkakirjojen arvon alaskirjausta. Siinä olevaa viittausta asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan a alakohtaan on kuitenkin luettava yhdessä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjausta koskevan viittauksen kanssa. Tätä säännöstä ei voida tulkita muodollisesti siten, että sitä sovelletaan ainoastaan alaskirjauksiin, jotka johtuvat velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisesta, vaan sen on katettava tapaukset, joissa kyseeseen tulevat pääomainstrumentit alaskirjataan 100 prosentilla, kuten nyt käsiteltävässä asiassa, perustuupa alaskirjaus sitten kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohtaan tai velkakirjojen arvon alaskirjaukseen.

66 Toiseksi mikään ei tue unionin yleisen tuomioistuimen tulkintaa, jonka mukaan valittajille ei asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan mukaisesti voida myöntää vahingonkorvausta siitä syystä, että valittajien pääomainstrumentit on kokonaisuudessaan muunnettu, alaskirjattu ja siirretty kolmannelle eli Banco Santanderille yhden euron hintaan.

67 Valituksenalaisessa määräyksessä todetaan tältä osin, että valittajilla ei ole enää hallussaan Banco Popularin pääomainstrumentteja, jotka voitaisiin nettouttaa, vaikka kyseiseen säännökseen ei sisälly poikkeusta, jota sovelletaan velkojien tai omistajien saataviin silloin, kun liiketoiminta on myyty.

68 Mikään ei oikeuta sitä, että sellaisten kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien, jotka on alaskirjattu ja siirretty tämän jälkeen liiketoiminnan myynnin perusteella, velkojat ja omistajat eivät voisi saada vahingonkorvausta, kun kyseinen toimenpide on toteutettu pankin nettovarojen ja -velkojen epätäydellisen tilapäisen arvostuksen perusteella. Tämä vaikuttaa niihin samalla tavalla, ellei enemmän, kuin niihin, jotka pysyvät kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajina. Tästä seuraa, että jo kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdan a alakohdan sanamuodon mukaan asia koskee valittajia suoraan.

69 Vaikka unionin yleinen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa määräyksessä tutkinut kysymystä siitä, koskeeko asia valittajia erikseen, eikä kysymystä näiden oikeussuojan tarpeesta, valittajat katsovat, että unionin tuomioistuimen on kuitenkin prosessiekonomiaan liittyvistä syistä tutkittava valittajien väitteet tältä osin.

70 Ne katsovat, että päätös, jonka kumoamista ne vaativat, koskee niitä erikseen, koska ne ovat osa pientä joukkoa yksilöitävissä olevia sijoittajia, jotka omistivat Banco Popularin liikkeeseen laskemat ja SRB:n pakkolunastamat joukkovelkakirjat.

71 Nyt käsiteltävässä asiassa ensimmäinen ja toinen arvostuskertomus – vaikkakin ne ovat äärimmäisen epäluotettavia – muodostivat perustan SRB:n päätökselle alaskirjata valittajien sijoitukset Banco Popularin pääomaan. Näin ollen niitä koskee erikseen SRB:n päätös olla toteuttamatta jälkikäteistä lopullista arvostusta, mikä osoittaa, että SRB toimi lainvastaisesti alaskirjatessaan valittajien omaisuuden.

72 Toisin kuin SRB esitti ensimmäisessä oikeusasteessa siitä, että tämäntyyppisiä joukkovelkakirjoja vaihdetaan laajalti ympäri maailman, mikä estää niiden haltijoiden yksilöimisen ja erittelyn, SRB:n kriisinratkaisupäätöksessä pakkolunastamat joukkovelkakirjat yksilöidään siinä liikkeeseenlaskemisnumeron ja arvon perusteella, ja niiden lukumäärä oli siis tiedossa päätöksen antamispäivänä 7.6.2017.

73 Valittajat väittävät myös, että niillä on intressi vaadittuun kumoamiseen, joka, jos niiden vaatimus hyväksytään, antaa niille epäilemättä etua. Jos kyseinen päätös kumottaisiin, SRB olisi velvollinen toteuttamaan jälkikäteisen lopullisen arvostuksen, jonka perusteella todennäköisesti todettaisiin, että Banco Popularin arvo oli yli 2 miljardia euroa. Tämä velvoittaisi SRB:n näin ollen tutkimaan valittajien joukkovelkakirjojen arvon takaisinostamista. Lisäksi valittajilla, jotka ovat suuria sijoittajia yhteisen valvontamekanismin piiriin kuuluvissa pankeissa, on erillinen intressi estää SRB:tä rikkomasta asetusta N:o 806/2014 tulevaisuudessa.

74 SRB kiistää ensimmäisen ja toisen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen niiden samojen argumenttien perusteella, jotka on jo esitetty valituksen tutkimatta jättämiseksi kokonaisuudessaan, ja vaatii, että tämä valitusperuste on joka tapauksessa hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

75 Aluksi on hylättävä SRB:n väitteet, jotka koskevat sitä, että kumpikin valitusperuste on jätettävä tutkimatta, syistä, jotka on jo esitetty tämän tuomion 43–46 kohdassa tarkasteltaessa kyseistä valitusta kokonaisuudessaan, eli sen vuoksi, että yhtäältä omaisuudensuojan väitettyä loukkaamista koskeva kysymys ja toisaalta yhdenvertaisen kohtelun periaatteen oletettu loukkaaminen ovat ainoastaan seuraus siitä tulkinnasta, josta unionin yleistä tuomioistuinta moititaan, eikä niillä näin ollen muuteta oikeusriidan kohdetta.

76 Asiakysymyksestä on muistutettava aluksi, että nyt käsiteltävässä asiassa SRB päätti Banco Popularin taloudellisen tilanteen nopean heikkenemisen ja erityisesti riittämättömän maksuvalmiuden vuoksi, että asianmukainen kriisinratkaisukeino ei ollut velkakirjojen arvon alaskirjaus, joka sen mielestä osoittautui riittämättömäksi, vaan asetuksen N:o 806/2014 24 artiklassa säädetty liiketoiminnan myynti. Vaikka SRB käytti tätä kriisinratkaisuvälinettä, se turvautui asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädettyihin valtuuksiinsa alaskirjata tai muuntaa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja.

77 Kuten tämän tuomion 7 ja 8 kohdassa on todettu, SRB:n laatiman ensimmäisen arvostuskertomuksen tarkoituksena oli esittää seikat, joiden avulla voitiin määrittää, täyttyivätkö kriisinratkaisumenettelyn aloittamisen edellytykset, kun taas SRB:n nimeämän riippumattoman asiantuntijan laatimassa toisessa arvostuskertomuksessa oli tarkoitus arvioida Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, esittää arvio siitä, miten osakkeenomistajia ja velkojia olisi kohdeltu, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä antaa tiedot perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä osakkeista ja omistusinstrumenteista sekä auttaa SRB:tä saamaan oikea käsitys siitä, mitkä ovat liiketoiminnan myymisessä käytettävät kaupalliset ehdot. Kolmannen, niin ikään riippumattoman asiantuntijan laatiman arvostuskertomuksen tarkoituksena oli selvittää, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia, joihin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisupäätös vaikuttaa, kohdeltu paremmin, jos kyseisen laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn.

78 SRB katsoi, ettei ensimmäisestä arvostuskertomuksesta ollut tarpeen toteuttaa jälkikäteistä versiota eikä ollut tarpeen toteuttaa toisen arvostuskertomuksen jälkeen jälkikäteistä lopullista arvostusta. Se ilmoitti tästä päätelmästä valittajille, jotka olivat tiedustelleet asiaa tältä osin, ja toimitti niille 2.8.2018 päivätyn kirjeen, jonka se oli osoittanut riippumattomalle asiantuntijalle. Valittajat pyysivät SRB:ltä täsmennyksiä, ja nämä esitettiin niille 18.12.2018 päivätyllä kirjeellä. Ensimmäisessä oikeusasteessa kanne nostettiin viimeksi mainitusta kirjeestä.

79 Koska molemmat valitusperusteet perustuvat väitteeseen siitä, että SRB on sivuuttanut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan, on syytä tulkita kyseisen säännöksen sisältöä mainitun asetuksen johdanto-osan 64 perustelukappaleen valossa.

80 Kyseisestä johdanto-osan 64 perustelukappaleesta ilmenee, että on erotettava toisistaan toimintansa jatkamiseen kykenemättömien yhteisöjen varojen ja velkojen arvostus, sellaisena kuin SRB on sen tehnyt kiireellisessä tapauksessa tilapäisesti, ja riippumaton arvostus, johon periaatteessa loppuu tämä tilapäisyys.

81 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 ja 16 kohdassa säädetään nimenomaisesti kahdesta arvostuslajista eli yhtäältä ”1–15 kohdan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta” ja toisaalta ”16, 17 ja 18 kohdassa tarkoitetusta arvostuksesta”. Kyseisen 20 artiklan 11 ja 16 kohdan mukaan nämä arvostukset on tehtävä erillään ja ne ovat erilliset, ne tekee riippumaton henkilö, mutta ne voidaan tehdä erillään tai sama riippumaton henkilö voi tehdä kummatkin arvostukset samanaikaisesti.

82 Tästä seuraa, että nyt käsiteltävässä asiassa sekä ensimmäinen ja toinen arvostuskertomus että mahdollinen jälkikäteinen lopullinen arvostus kuuluvat ensimmäiseen arvostuslajiin, koska ne kuuluvat asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1–15 kohdan soveltamisalaan, kun taas kolmas arvostuskertomus, joka kuuluu kyseisen artiklan 16, 17 ja 18 kohdan soveltamisalaan, kuuluu jälkimmäiseen arvostuslajiin.

83 Se, että on olemassa muu lopullinen arvostus kuin jälkikäteinen lopullinen arvostus, kuten merkitsee ilmaisun ”jälkikäteen suoritettava” lisääminen asetuksen
N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan johdantovirkkeen ilmaisuun ”lopullinen arvostus” vastakohtana ”ennakollisesti” suoritettavalle lopulliselle arvostukselle, voi tosin vaikuttaa SRB:n mahdollisuuteen kieltäytyä toteuttamasta jälkikäteistä lopullista arvostusta, koska lopullinen arvostus on jo perusta päätökselle soveltaa kriisinratkaisuvälinettä taikka käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia tai käyttää pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia ja se voitaisiin riitauttaa näiden päätösten yhteydessä asetuksen
N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdan mukaisesti.

84 Tätä tulkintaa tukee myös kyseisen asetuksen 20 artiklan 2 kohta, jonka mukaan ”arvostus on katsottava lopulliseksi” – jollei muuta johdu kyseisen 20 artiklan 15 kohdasta eli mahdollisuudesta riitauttaa epäsuorasti arvostus yhdessä tämän tuomion 83 kohdassa mainittujen päätösten kanssa – ”jos kaikki 1 ja 4–9 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät”. Näihin vaatimuksiin kuuluu mainitun asetuksen 20 artiklan 1 kohdassa mainittu vaatimus siitä, että arvostuksen suorittaa myös SRB:stä ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta sekä asianomaisesta yhteisöstä riippumaton henkilö.

85 Sivumennen on todettava, että tästä seuraa sen lisäksi, että SRB:n laatima ensimmäinen arvostuskertomus (ks. tämän tuomion 7 kohta) oli todellakin tilapäinen, myös se, että vaikka SRB olisi laatinut kyseisestä ensimmäisestä kertomuksesta jälkikäteisen version, jonka valittajat

katsovat olleen välttämätön (ks. tämän tuomion 19 ja 23 kohta), tällainen versio ei olisi ollut lopullinen arvostus, koska riippumaton henkilö ei ollut laatinut sitä. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 70 kohdassa, koska nyt käsiteltävässä asiassa SRB on laatinut ensimmäisen arvostuskertomuksen, sen tilapäisyydestä ei ole epäilystä. Nyt käsiteltävässä asiassa ainoastaan toista arvostuskertomusta, joka täyttää tämän edellytyksen, voidaan näin ollen pitää asetuksen N:o 806/2014 20 artiklassa tarkoitettuna ”lopullisena arvostuksena”.

86 On kuitenkin korostettava ilman, että olisi tarpeen lausua viimeksi mainitusta kysymyksestä tai SRB:n tältä osin omaksuman kannan kehityksestä, että unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että jälkikäteisellä arvostuksella ei nyt käsiteltävän asian olosuhteissa olisi missään tapauksessa ollut vaikutusta valittajien oikeusasemaan, joten 18.12.2018 päivätyllä kirjeellä, jossa näille ilmoitettiin syyt, joiden vuoksi SRB ei aikonut toteuttaa tällaista arvostusta, ei myöskään ole oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa niiden tilanteeseen.

87 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 85 kohdassa, on todettava, että kun muu kuin etuoikeutettu kantaja nostaa kumoamiskanteen toimesta, jota ei ole osoitettu sille, kuten nyt käsiteltävässä asiassa, vaatimus siitä, että riidanalaisen toimen sitovien oikeusvaikutusten on vaikutettava kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, menee ainakin osittain päällekkäin SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa asetettujen vaatimusten kanssa (tuomio 13.10.2011, Deutsche Post ja Saksa v. komissio, C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, 38 kohta).

88 SRB:n valittajille antama vastaus syistä, joiden vuoksi se ei aikonut nyt käsiteltävässä asiassa toteuttaa jälkikäteistä lopullista arvostusta, perustuu tällaisen arvostuksen tavoitteisiin.

89 Vaikka pitääkin paikkansa – kuten valittajat väittävät –, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan johdantovirkkeen sanamuoto näyttää tekevän välttämättömäksi jälkikäteisen lopullisen arvostuksen, kun SRB:n käytettävissä on vain tilapäinen arvostus, erityisesti sen vuoksi, että siinä esiintyy ilmaisu ”on tehtävä”, joka merkitsee käskyä (ks. vastaavasti tuomio 3.3.2020, X (Eurooppalainen pidätysmääräys – Kaksoisrangaistavuus), C-717/18, EU:C:2020:142, 20 kohta), ja sen vuoksi, että siinä on ilmaisu ”niin pian kuin se on käytännössä mahdollista”, unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin korostanut perustellusti sitä, ettei tällaisen kertomuksen puuttumisella ollut vaikutusta valittajan oikeusasemaan, kun otetaan huomioon erityisesti jälkikäteisen lopullisen arvostuksen kaksi tavoitetta, jotka mainitaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa.

90 Tältä osin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan tarkoitus, joka ilmaistaan kyseisen säännöksen toisessa alakohdassa, ilmenee sen kahdesta erityistarkoituksesta eli tarkoituksesta ”varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa” ja ”tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi [kyseisen 20] artiklan 12 kohdan mukaisesti”. Vaikka jälkimmäisen tavoitteen sanamuoto sisältää melko laajan kuvauksen edellytyksistä, joiden on johdettava jälkikäteisen lopullisen arvostuksen toteuttamiseen, on todettava, että siinä viitataan nimenomaisesti – kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisessa määräyksessä perustellusti todennut – kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohtaan, josta ilmenee, että sitä sovelletaan vain erityisiin tilanteisiin eli tilanteisiin, joissa SRB käyttää velkakirjojen arvon alaskirjausta, omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä.

91 Kun otetaan huomioon nyt käsiteltävän asian erityispiirteet, toisen jälkikäteisen lopullisen arvostuskertomuksen toteuttaminen – vaikka se olisikin pakollinen – ei olisi missään tapauksessa vastannut kumpaankaan näistä kahdesta tarkoituksesta. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa, valittajat eivät ole väittäneet, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa mainittu tavoite mainittu tavoite soveltuisi nyt käsiteltävään asiaan. Kyseisen säännöksen b alakohdassa mainittu tavoite ei sovellu myöskään, koska – kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti korostanut valituksenalaisen määräyksen 48 ja 49 kohdassa – Banco Popularin osalta käytetty kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklassa säädetty liiketoiminnan myynti.

92 Tämän liiketoiminnan myynnin käyttäminen kriisinratkaisuvälineenä ei kuulu kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdassa tarkoitettuihin tapauksiin, joissa voidaan maksaa korvaus jälkikäteisen lopullisen arvostuksen johdosta.

93 Nyt käsiteltävän asian kaltaisessa tapauksessa, jossa toista arvostuskertomusta seuraa liiketoiminnan myynti, tässä kertomuksessa mainittua tulosta joka tapauksessa tukee tai horjuttaa lainmukaisesti suoritetun tarjouskilpailumenettelyn päätteeksi saatu myyntihinta. Oikea hinta vastaa siis yksinkertaisesti todellista markkinahintaa sellaisena kuin se on todettu. Liiketoiminnan myynti kiteyttää siten tosiasiallisesti kaiken keskustelun luovutetun laitoksen varojen potentiaalisesta taloudellisesta arvosta. Tämän vuoksi – ainakin nyt käsiteltävän asian olosuhteissa – jälkikäteisessä lopullisessa arvostuksessa olisi voitu vain todeta tämä markkina-arvo, joten sen vaikutus valittajiin olisi ollut olematon.

94 Edellä esitetyistä toteamuksista seuraa, että valitus on hylättävä ilman, että on tarpeen tutkia mainittujen valitusperusteiden muita perusteluja, jotka sitä paitsi ovat vain seurausta unionin yleisen tuomioistuimen tulkintaa koskevasta kritiikistä, kuten tämän tuomion 45 kohdassa on muistutettu.

Oikeudenkäyntikulut

95 Työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdassa määrätään, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

96 Koska SRB on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska nämä ovat hävinneet asian, ne vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ja ne velvoitetaan korvaamaan SRB:n oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Algebris (UK) Ltd ja Anchorage Capital Group LLC velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset